

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

Σφιγξ [Αλέξανδρος Μωραϊτίδης]

Τα σκανδαλώδη επίθετα

Κωμωδία εις μιαν πράξιν

Μη χάνεσαι, Αθήνα

τμ. 1, τχ. 63 (13 Ιουλίου 1880), σ. 3-11

ΤΑ ΣΚΑΝΔΑΛΩΔΗ ΕΠΙΘΕΤΑ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΜΙΑΝ ΠΡΑΞΙΝ

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

Ἀντώνιος Κωνσταντινίδης, δικηγόρος ἐν Ἀθήναις.

Ἑλένη, σύζυγος αὐτοῦ.

Ἀντώνιος Κωνσταντινίδης, δικηγόρος ἐν Ναυπλίῳ.

Κώστας, ὑπηρέτης.

Ἡ Σκηνὴ ἐν Ἀθήναις.

[Ἡ Σκηνὴ παριστᾷ ἀθουσαν μικρὰν ὑποδοχῆς πλουσίως διακεκοσμη-
μένην. Ἔδραι καὶ ἀνάκλιτρα τοῦ συνήθους κατὰ τὰ ἔτη ταῦτα ἐν Εὐ-
ρώπῃ ῥυθμοῦ. Ἐν μέσῳ τράπεζα ἑλλειψοειδῆς κεκαλλυμένη ὑπὸ χρυ-

σοφάντου περικαλύμματος, ἐφ' ἧς ἄγγειον ἀρχαῖον πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ἐπισκεπτῶν καὶ μέγα πολυτελὲς Album. Πρὸς τὴν δεξιὰν γωνίαν κλειδοκύμβαλον μετὰ τῶν σὺν αὐτῷ. Πρὸς τὴν ἀριστερὰν τράπεζα μικρὰ φέρουσα γλάστραν μετὰ σπινθῶν τι σπυρίων. Εἰκόνες διάφοροι ἐπὶ τῶν τοίχων. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς κυρίας σκηνῆς θύρα. Ἐπὶ τῶν παρασκηναίων παράθυρα μετὰ παραπετασμάτων. Ἀναστροφῆς τῆς αὐλαίας ἡ ΕΛΕΝΗ καθήμενὴ πρὸ τοῦ κλειδοκυμβάλου ἐκτελεῖ βαλισμὸν τινα προσκόπτουσα συνεχῶς καὶ διακοπτομένη, φέρει δὲ ἐσθῆτα ἐπισκέψεως]

ΣΚΗΝΗ Α΄.

ΕΛΕΝΗ (μόνη). Πῶς τὸ ἐλθμόνησα αὐτὸ τὸ βάλισμα. Καὶ εἶνε τόσο ὠραῖον! (Ἐξακολουθεῖ νὰ ἐκτελεῖ τὸν βαλισμὸν, μετ' ὀλίγον δὲ εἰσέρχεται ὁ ΑΝΤΩΝΙΟΣ κρατῶν εἰς τὰς ἀγκάλας του ὡς ντάμαν ὀγκώδη δικογραφίαν ἐντὸς κυανοῦ φακέλλου καὶ βαλίζει ἀκολουθῶν τὴν μουσικὴν. Φέρει μαῦρα ἐνδύματα ἐπισκέψεως καὶ τὸν ὑψηλὸν πῖλόν του ὡς μέλων νὰ ἐξέλθῃ. Ἡ ΕΛΕΝΗ ἀκούσασα τὰ βήματα στρέφεται, τὸν βλέπει μειδιώσα καὶ διακόπτει τὸν βαλισμὸν).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐξακολούθησε, Ἐλένη μου, ἐξακολούθησε. Θὰ ἴδῃς τὸν σύζυγόν σου χορεύοντα μετὰ τὴν ὠραιότεραν κυρίαν τῶν Ἀθηνῶν.

ΕΛΕΝΗ (ἐγειρομένη ἐν ταραχῇ). Τὴν ὠραιότεραν! Πάλιν αὐτὰ τὰ ἐπίθετα; Δὲν εἶπα ὅτι μετὰ σκανδαλίζων.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τί ξεχασμένος ποῦ εἶμαι, ἀλήθεια!

ΕΛΕΝΗ. Τώρα ὅμως ποῦ τὸ εἶπες εἶτε κατὰ λάθος, εἶτε ἐπιτήδες, θὰ μοῦ πῆς ποιά εἶνε αὐτὴ ἡ ὠραιότερα τῶν Ἀθηνῶν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐλα πάλιν! Τὸ πῆρες ἀπάνω σου ἀμέσως. Μὰ γιατί νὰ ζηλεύῃς τόσο! Κατὰ λάθος ἡ γλώσσά μου ἐπῆρεν ἐκεῖ ἓνα ἐπίθετον, σὺ ἀμέσως ἐρωτῆσαι ποιά εἶνε καὶ ποιά εἶνε. Καὶ ὕστερα θὰ μοῦ πῆς πῶς εἶσαι καὶ ἀρρωστη. Ἐλα παίζε κανένα βάλισμα γιὰ νὰ κάμω ὄρεξι γιὰτί σὲ ἄλλο θὰ ἀρχίσῃ ἡ δίκη.

ΕΛΕΝΗ. Δὲν θὰ παίζω ἂν δὲν μοῦ πῆς ποιά εἶνε αὐτὴ ἡ ὠραιότερα τῶν Ἀθηνῶν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ (κατ' ἰδίαν). Πῶς μ' ἄρεσει νὰ τὴν κάμω νὰ ζηλεύῃ. (πρὸς τὴν Ἐλένην) Καὶ δὲν τὴν εἶδες τάχα πρὸ μικροῦ; Τὴν εἶχα εἰς τὰς ἀγκάλας μου.

ΕΛΕΝΗ (ταραττομένη). Εἰς τὰς ἀγκάλας σου; Καὶ μετὰ τὸ λέγεις! Ἄχ τὸ κεφάλι μου!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τί παιδί, Θεέ μου, αὐτὴ ἡ γυναῖκα! Δὲν σοῦ εἶπα χίλιαι φοραὶς νὰ μὴ ζηλεύῃς; γιὰτί ἐπὶ τέλους θὰ πάθῃς.

ΕΛΕΝΗ. Ἄφοῦ εἶσαι τόσο σκληρὸς! Παναγία μου, αὐτοὶ οἱ ἄνδρες! Τὸ ζέουσι ὅτι θὰ πάθω καὶ δὲν μοῦ τὸ λέγει. Πές μου ποιά εἶναι;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Κάθησε νὰ παίζῃς καὶ θὰ τὴν ἴδῃς.

ΕΛΕΝΗ. Μήπως ἐσπούδασες τὴν μαντικὴν; (ἐξακολουθεῖ τὸν βαλισμὸν. Ὁ Ἀντώνιος κρατῶν τὴν δικογραφίαν ὡς ντάμαν χορεύει. Ἡ Ἐλένη τὸν βλέπει μειδιώσα).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐ, δὲν εἶνε ἡ ὠραιότερα τῶν Ἀθηνῶν; Ἄ ἡ ὠραία μου δικογραφία! ἡ χαριτόβρυτος δικογραφία!

ΕΛΕΝΗ (γελωσα). Καλὰ μοῦ τὴν κατάφερες πάλιν. Ἄλλὰ τέλος πάντων τὰ ἐπίθετα αὐτὰ δὲν ἠμπορῶ νὰ τὰ ἀκούω.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὅστε διὰ τὴν δικογραφίαν;

ΕΛΕΝΗ. Διὰ καμμίαν, διὰ κανέν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Ἄλλ' αὐτὴ μᾶς τρέφει, μᾶς ζῆ, μᾶς κάμνει εὐτυχεῖς. Ἄς εἶνε. Τέλος πάντων δὲν ἠμπορῶ ἀκόμη νὰ σέ

πεισῶ ὅτι δὲν πρέπει νὰ ζηλεύῃς τὸν ἄνδρα σου. Γιὰ φαντάσου τί θὰ γέινῃ ἐδῶ μέσα ὅταν ἀρχίσω νὰ ζηλεύω καὶ ἐγώ. Θὰ κάθῃσαι σὺ στὴ μιὰ γωνιά, θὰ πιάσω ἐγώ τὴν ἄλλη καὶ γιὰ σὺ ἀπὸ κεῖ, γὰρ ἐγώ ἀπὸ δῶ καὶ θὰ εἶμεθα γιὰ ζωγράφισμα σὺν γάτος μετὰ τὸ σκύλο. Ἄς εἶνε. Δὲν θὰ ἔλθῃς τώρα εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον; Θὰ ὀμιλήσω περίφημα. Τὸ θέμα εἶνε θαυμάσιον, θὰ ὑπερασπισθῶ ἓνα πατροκτόνον. Σοῦ ἔχω ἐτοιμάσει ἓνα λόγον—θὰ με θαυμάσουν αἱ ὠραιότεραι κυρίαι τῶν Ἀθηνῶν.

ΕΛΕΝΗ. Πάλιν; Μὰ, Ἀντώνη μου, ἐπιτήδες τὸ κάμεις; Νὰ, ἀρχίσει νὰ μοῦ πονῇ τὸ κεφάλι. Ὅταν ὀμιλῇς περὶ γυναικῶν νὰ μὴ μεταχειρίζῃσαι τοιαῦτα ἐπίθετα. Σοῦ τὸ εἶπα χίλιαι φοραὶς.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Συγχώρησέ με. Λάθος. (κῦπτει καὶ τῆς φιλεῖ τὸ χεῖρι). Λοιπὸν ἀλλάζω τὴν φράσιν. Σοῦ ἐκούρτισα ἓνα λόγον ποῦ θὰ με χειροκροτήσουν τὰ ὠραιότερα χεῖρια τῶν...—Ὅχι!—Τὰ ὠραιότερα χεῖρια! ἕως ἐδῶ μόνον ἡ φράσις. Τὰ ὠραιότερα χεῖρια.

ΕΛΕΝΗ. Οὔτε ἔτσι. Δὲν με ἄρεσει ἀκόμη ἡ φράσις σου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἄλλὰ πρόκειται περὶ χειρῶν, Κυρία μου. Μεταχειρίσθην τὴν ἔκφρασιν ἐπὶ ἀψύχου πάλιν.

ΕΛΕΝΗ. Δὲν θέλω τὰ τρυφερά αὐτὰ ἐπίθετα οὔτε ἐπὶ ἐμφύχων, οὔτε ἐπὶ ἀψύχων. Ἄλλὰ τοῦ κάκου. Δὲν θέλεις νὰ με ἀκούσῃς, ἄρα δὲν με ἀγαπᾷς. Ἀποδεικνύεται, βλέπεις, μαθηματικῶς. Νὰ, με ἔκαμες πάλιν νὰ ἀσθενήσω.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Νὰ ἀσθενήσῃς; Ἐγὼ ἠθέλησα δι' αὐτοῦ νὰ σὲ θεραπεύσω μάλιστα.

ΕΛΕΝΗ. Μόνον ἡ μουσικὴ με θεραπεύει, ὅταν εἶμαι εἰς τοιαύτην κατάστασιν. (κατ' ἰδίαν) Ἄς τοῦ κάμω τὰς παρατηρήσεις τώρα ποῦ ἤδρα καιρὸν κατάλληλον.—Μόνον ἡ μουσικὴ με θεραπεύει.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τί ἐπιστήμονα ἱατρὸν ἔχεις.—Βλέπεις δὲν μεταχειρίζομαι πλέον τρυφερὸν ἐπίθετον καὶ ἐπὶ μουσικῆς ὅπου ἔπρεπε νὰ εὔρω τὸ τρυφερώτερον.

ΕΛΕΝΗ. Ἱατρὸν σπουδαιότατον. Τώρα θὰ με ἐπισκεφθῇ, κάθησαι κοντά μου νὰ ἴδῃς νὰ ἀκούσῃς τί ἔχω. Νὰ μάθῃς ἀπὸ τί ὑποφέρω (τὸν φέρει πλησίον τοῦ κλειδοκυμβάλου καὶ καθνται). Ἄκουσε. Ἰδοῦ με ἐπισκέπτεται ὁ ἱατρὸς, ἡ μουσικὴ μου.

(Κρούει ὀλίγον τὸ κλειδοκύμβαλον. Ὁ Ἀντώνιος ἀποθέτει τὸν πῖλόν του καὶ τὴν δικογραφίαν).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τί... ἰδέα! (γελά) Ὀλίγον ἔλειψε νὰ εἰπῶ ὅτι ἡ ἰδέα τῆς εἶνε ὠραία.

ΕΛΕΝΗ (ἀποτεινομένη πρὸς τὸ κλειδοκύμβαλον). Ὑποφέρω πολὺ, ἱατρέ μου, αὐτὰς τὰς ἡμέρας. Εἶμαι ζηλότυπος ἐξ αἰτίας τοῦ συζύγου μου, ὅστις καθ' ἑκάστην με δίδει ἀφορμὰς ὑπονοσῶν. (ὁ Ἀντώνιος ἀναπνῆδᾷ). Ἡσύχασε! Εἶνε τώρα τρεῖς ἐβδομάδες ποῦ καταβαίνει συχνὰ εἰς τὸν Πειραιᾶ. (ὁ Ἀντώνιος ἀναπνῆδᾷ πάλιν)—Ἡσύχασε.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ (κατ' ἰδίαν). Τί παρατήρησις! Καὶ μήπως ἐγὼ μόνος ἀπὸ τοῦ πανδρευμένου καταβαίνω εἰς τὸν Πειραιᾶ;

ΕΛΕΝΗ. Ἱατρός μου, πρόσχε. Τὰ εἰς Πειραιᾶ ταξείδια του συμπίπτουν μετὰ εἰς Ναῦπλιον ἀναχωροῦντα ἀτμόπλοια. Τὰ ἀτμόπλοια αὐτὰ εἶνε τέσσαρα καὶ καταβαίνει τέσσαραις φοραὶς τὴν ἐβδομάδα εἰς τὸν Πειραιᾶ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ (ἐγειρόμενος). Κύριε ἱατρεῖ ἔχει λάθος ἡ γυναικά μου. Τὴν ἐβδομάδα αὐτὴν μόνον μιὰ φορὰ καταβίβῃκα.

ΕΛΕΝΗ. Σιώπα, μὴ συγχύζῃς τὸν ἱατρὸν.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τί ἄσχημο παιγνίδι! Ἐγὼ τώρα ἤθελα νὰ τῶ τί ὠραῖο παιγνίδι, ἀλλὰ δὲν μ' ἀφίνας. Τὸ λέγω λοιπὸν κ' ἐγὼ ἄσχημο τὸ παιγνίδι σου. Παιζεῖς ὅπως θάπαιζαν τὰ παιδιὰ μας ἂν εἶχαμε.

ΕΛΕΝΗ. Δὲν παιζῶ διόλου, ἰατρέ μου. Αὐτὰ τὰ ταξείδια μὲ ἀνησυχοῦν πολύ. Ἡ εἰς Ἀγίναν, ἢ εἰς Πόρον, ἢ εἰς Ἰθάραν, ἢ εἰς Σπέτσας, ἢ εἰς Ναύπλιον ἔχει ἐρωμένην ὁ κύριος.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ξεύρεις, βλέπω, ὅλην τὴν Γεωγραφίαν ἀπό-ξω. Πῶς; Πῶς; Πῶς τὰ εἶπες; (ἐγεῖρομένοις) Διαμαρτύρομαι, κύριε ἰατρέ. Εἶνε ἀληθές ὅτι συχνὰ καταβαίνω εἰς Πειραιᾶ, ἀλλὰ διὰ μίαν σπουδαίαν ὑπόθεσιν. Περιμένω μίαν δικογραφίαν ἐκ Στετσῶν διὰ τὸν Ἄρειον Πάγον. Πρόκειται περὶ ἑκατομμυρίου. Ἐννοεῖς ἰατρέ τί θὰ πῆ νὰ πρόκει-ται περὶ ἑκατομμυρίου; Ἢ πῆ ὅτι τὰς 100,000 τοῦλά-χιστον θὰ φάγῃ ὁ δικηγόρος.

ΕΛΕΝΗ. Αὐτὰ εἶχα, ἰατρέ μου, νὰ εἶπω. Καὶ τώρα ἀφοῦ τὰ εἶπα εἶμαι ὀλίγον καλλίτερα. Ἡ ζᾶλη μου πέρασε. Καὶ ξεύρεις Ἄντωνιε τί θὰ μὲ διατάξῃ ὁ ἰατρός; Νὰ προσπα-θῶς νὰ κάμω προσεκτικώτερον τὸν σύζυγόν μου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τί ἄστειον; Ἐ, ἀφοῦ εἶσαι καλά, πηγαίνω εἰς τὸ δικαστήριον, πλησιάζει ἡ ὥρα τῆς δίκης. Θὰ ἀπαγ-χεῖλω λόγον περὶ δικαιωμάτων τοῦ πατρὸς πρὸς τὸν υἱὸν καὶ θὰ ἀποδείξω ὅτι εἰς τὰ χρόνια ὅπου ζοῦμεν ὁ υἱὸς ἔχει δίκαιον νὰ σκοτώσῃ τὸν πατέρα του.

(Ἡχεῖ ὁ κώδων τῆς θύρας.)

Κάποιος εἶνε. Ἴτως καμμία ὑπόθεσις, καμμία δικογρα-φία. Ἐλθετε, ἔλθετε ὠραῖά μου δικογραφίαι, ἐρατεινὰι δικογραφίαι.

ΕΛΕΝΗ Ὁχι! Μ' ἐπίασε τὸ κεφάλι. Πάλιν τὰ τρυφερὰ ἐπίθετα;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Σὲ παρακαλῶ, Ἐλένη μου, σοῦ εἶπα καὶ προ-τήτερα ὅτι διὰ τὰς δικογραφίαις πρέπει νὰ γείνη μία ἐξαί-ρεσις. Ἐχω μεγάλην συμπάθειαν εἰς τὰς δικογραφίας. Τότε πῶς νὰ τὰς ὀνομάσω, σὲ παρακαλῶ, πῶς νὰ τὰς ὀνομάσω;

ΕΛΕΝΗ. Πλουσίας, ὁμογενεῖς, ὅπως θέλεις. Εἰς αὐτὰ τὰ ὀνόματα δὲν χωρεῖ τρυφερότης, οὔτε ζηλοτυπία.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὡ πλοῦσαι, ὦ ὁμογενεῖς δικογραφίαι μου! Σὲ βεβαίω γυναϊκά μου ὅτι μοῦ ἤρρες κατάλληλα ὀνόματα. Τὰ προσφέρω καὶ μοῦ φαίνεται πῶς ἀνακατόνω λίραις.

ΣΚΗΝΗ Β'.

[Εἰσέρχεται ὁ Ἄ. Κωνσταντινίδης ἔχων τὸν βιβλὸν πώ-γωνά του καὶ τὰ ἐνδύματά του κατάλευκα ἀπὸ τὴν σκόνην.]

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Ὁψ! (σπογγίζεται διὰ τοῦ μανδυ-λίου του). Καλημέρα σας κύριε! Ὅπως μὲ ἔκαμεν ἡ σκόνη δὲν θὰ μὲ γνωρίζετε διόλου πιστεύω. Ἀλλὰ κ' ἐγὼ δὲν σὰ βλέπω διόλου ποῦ εἴσθε.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὡ, ὁ κύριος Παντουφλᾶς . . . Καλῶς ὤρι-σε, ἀπὸ τὴν φωνὴν σ' ἐγνωρίσα, φίλε μου κ. Παντουφλᾶ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ (κατ' ἰδίαν). Ὁψ, καὶ νὰ σᾶκουεν ἡ γυναϊκά μου ποῦ μὲ λέγεις Παντουφλᾶ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Καὶ πότε ἤλθες κ. Παντουφλᾶ; Κάθησε. Εἶνε ἡ σύζυγός μου. (τῷ παρουσιάζει τὴν Ἐλένην). Ἀπὸ τὸ πανεπιστήμιον δὲν σὲ ξαναεἶδα πλέον. Κάθησε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Καὶ εἶμαι διὰ νὰ καθῶς ὅπως μ' ἔκαμεν ἡ σκόνη; Μὰ αἱ Ἀθηναῖοι σας δὲν ὑποφέρονται πλέον. Κατήνησαν μία ἀνδία. Τί πράγμα φίλε μου! Σεῖς οἱ Ἀθηναῖοι φαίνεται ἔχετε σκοπὸν νὰ πραγματοποιήσῃτε τὸ ρηθὲν γῆ εἰ καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσει πρὸ τοῦ ἀποθάνει. Μὰ εἶνε πράγμα αὐτό!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἄν δὲν ἀπατώμαι εἶσι ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀο-χαιούς χρόνους ἡ πόλις αὐτή. Πάντατε σκόνη καὶ ἔλλειψις νεροῦ.

ΕΛΕΝΗ. Ἄ μπᾶ! Νομίζετε ὅτι μέσα εἰς τὴν σκόνην αὐτὴν μποροῦσε νὰ γεννηθῇ μία Ἀσπασία;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Ἐχει δίκαιον ὁ φίλος μου Ἄντω-νάκης ἕνας γερμανὸς φιλόλογος μάλιστα, τὸ ἀποδεικνύει τοῦτο γράφων εἰς τὰ σχόλια τοῦ Πινδάρου ὅτι τὸ ἱοστή-φανοι Ἀθηναῖοι τοῦ πινδαρικοῦ ὕμνου εἶνε λάθος τοῦ χειρο-γράφου ἀντὶ κοριοστέφανοι Ἀθηναῖοι.

ΕΛΕΝΗ. Τί νόστιμον!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τί ὦρ . . . (κατ' ἰδίαν). Ὁλίγο εἰλεψε νὰ πῶ ὠραῖον (βήχει).

ΕΛΕΝΗ. Καὶ ἔχετε ἡμέρας ἐδῶ κ. Παντουφλᾶ;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. (Ὁψ, καὶ νὰ σ' ἄκουεν ἡ γυναϊκα μου, ποῦ μὲ λέγεις Παντουφλᾶ). Ἐχω τρεῖς ἐβδομάδας ἀ-κριβῶς. Ἀλλὰ εἶχα τόσα πράγματα νὰ ψονίσω διὰ τὴν γυναϊκά μου, ὥστε δὲν ἤμπόρεσα νὰ ἰδῶ τὸν ἀρχαῖον συμ-μαθητὴν μου.

ΕΛΕΝΗ. Λοιπὸν τρεῖς ἐβδομάδας εἶπατε;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Τρεῖς σωστάς.

ΕΛΕΝΗ. Καὶ ποῦ κάμνετε τὸν δικηγόρον, κύριε;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Εἰς τὸ Ναύπλιον. Εἰς τὸ περίφημον καὶ ἐπαναστατικὸν Ναύπλιον.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ (κατ' ἰδίαν). Νόστιμο θὰ εἶνε ἂν ἡ ἀνάκρι-σις αὕτη βγάλῃ εἰς τὸ μέσον καμμίαν ζηλοτυπίαν. Πρέπει νὰ τὸν πάρω νὰ φύγωμεν.—Πηγαίνουμεν, φίλε μου, θὰ ἀρ-χίσῃ ἡ δίκη.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Καὶ ἴσα ἴσα δι' αὐτὸ ἤλθα. Ἐ-μαθα ὅτι ὁ ἀρχαῖός μου συμμαθητὴς θὰ ὑπερασπισθῇ μίαν σοβαρωτάτην ὑπόθεσιν ἐπὶ ἀρχῶν ὄλων νεωτάτων καὶ ἤλθα ἐπίτηδες νὰ μάθω πότε θ' ἀρχίσῃ ἡ δίκη. Καὶ συγγενῶς νὰ σὰς ἰδῶ ὕστερα ἀπὸ τόσα χρόνια.

ΕΛΕΝΗ. Ἀλλὰ καθῆστε νὰ πάρετε ἕνα νερὸ τοῦλάχιστον.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Νερὸ νὰ πάρω! Ὁ Θεὸς νὰ φυλάξῃ. Δὲν μοῦ δίνετε καλλίτερα ἕνα πιάτο λάσπη; Στὸ Ναύ-πλιον μάθαμε πῶς τὸ νερὸ τὸ βάζετε πλέον εἰς τὸ πιάτο.

ΕΛΕΝΗ. Ὁχι δᾶ. Εἶνε Ναυπλιακὴ εὐφυσιολογία. Σήμερον μάλιστα δὲν εἶνε πολὺ θολό.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Λοιπὸν πηγαίνουμεν.

ΕΛΕΝΗ (κατ' ἰδίαν). Πῶς θέλει νὰ μοῦ τὸν πάρῃ ἡ γλι-γωρα!

ΕΛΕΝΗ. Καὶ εἴσθε νυμφευμένος κύριε;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Νυμφευμένος βέβαια. Τώρα ἐγείνω καὶ μπαμπᾶς. Πρὸ ἐνὸς μηνὸς εἶχα ἐδῶ καὶ τὴν γυναϊκά μου, ἀλλὰ ζητῶ συγγνώμην, διότι δὲν κτώρθωσα νὰ σὰς τὴν παρουσιάσω. Ἐτυχαν τόσα ἐμπόδια.

ΕΛΕΝΗ (κατ' ἰδίαν) Νυμφευμένος! Κ' ἀπὸ τὸ Ναύπλιον! Καὶ ἦτο ἐδῶ ἡ γυναϊκά του.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Λοιπὸν κ. Παντουφλᾶ πηγαίνουμεν. (κατ' ἰδίαν). Σωστὴ ἀνάκρισις.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. (κατ' ἰδίαν). Παντουφλᾶ καὶ Παν-τουφλᾶ. Δὲν μπορεῖ τέλος πάντων οὔτε ὁ στενωτέρος φίλος μου νὰ μὲ συνειθίσῃ μὲ τὸ νέον μου ἐπίθετον.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τί λέγετε φίλε μου;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Τίποτε. (κατ' ἰδίαν) Εἶνε ντροπὴ καὶ νὰ τὸ πῶ.

ΕΛΕΝΗ. Καὶ εἶνε ὠραία ἡ σύζυγός σας, φίλε μου;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Ὡ, τί ἐρώτησις . . .

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τώρα τὴν πάθαμε! (κατ' ἰδίαν) Μὰ ξε-κόλλησε τέλος πάντων (τὸν σὺρει καὶ φεύγει).

(Ὁ Κωνσταντινίδης ἐνθ' φεύγει χαιρετᾷ κωμικῶς).
ΒΑΕΝΗ. (σπεύδουσα κατόπιν) Καὶ πῶς ὀνομάζεται ἡ σύζυγός σου, φίλε μου;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Μπίλιω.

ΒΑΕΝΗ. Καὶ εἶνε ἰδῶ ἡ κυρία Μπίλιω, κύριε Παντουφλά;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Ὅχι εἰς Σπέτσαις, (ὁ ΑΝΤΩΝΙΟΣ τοῦ φράττει τὸ στόμα, ἀλλ' αὐτὸς ἐξακολουθεῖ) Κάμνει λουτρά.

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

ΒΑΕΝΗ. Εἰς Σπέτσαις! Εἶνε ὦραϊά! Εἶμαι νὰ σκάσω μὲ αὐτὴν τὴν ζηλοτυπίαν μου. Φίλος τοῦ συζύγου μου καὶ νὰ ἔχῃ ὦραϊαν γυναῖκα, καὶ νὰ εἶνε ἐκ Ναυπλίου, καὶ νὰ κάμνῃ λουτρά ἢ γυναικᾶ του εἰς Σπέτσαις, καὶ ὁ σύζυγός μου νὰ καταβαίνει τέσσαραις φοραῖς τὴν ἐβδομάδα εἰς τὸν Πειραιᾶ, καὶ συμπίπτει πάντοτε ἐκεῖνας τὰς ἡμέρας νὰ φεύγῃ ατμόπλοιο εἰς Σπέτσαις, καὶ νὰ εἶνε ἰδῶ ὁ φίλος του πρὸ τριῶν ἐβδομάδων, καὶ πρὸ τριῶν ἐβδομάδων νὰ ἀρχίσουν τὰ ταξιδιὰ καὶ τοῦ συζύγου μου. Χωρὶς ἄλλο ὁ Ἀντώνιος θὰ πηγαίνει καὶ εἰς Σπέτσαις καὶ αὐθημερὸν ἐπανέρχεται. Ἄ εἶμαι πολὺ δυστυχῆς! (μετ' ὀλίγον). Μπίλιω! Τὴν ὄνομα παράξενο! Τί πράγμα λοιπὸν εἶνε αὐτὴ ἡ ζηλοτυπία; Εἶνε νόσος; Εἶνε λύμη; Εἶνε νευρική πάθησις; Εἶνε πρέλλα; Ἄλλ' ὅ,τι καὶ ἂν εἶνε εἶνε φοβερὸν πάθημα. Δὲν θὰ ψυχασῶ ἂν δὲν ἐξακριβώσω τὴν ὑπόθεσιν αὐτῆς. (ἐξέρχεται).

ΣΚΗΝΗ Δ΄.

[Ἐισέρχεται ὁ Κώστας κομίζων κιβώτιον ἐπὶ ὤμων].

ΚΩΣΤΑΣ. Κυρία, κυρία! Μωρὸ τί βαρὺ πρᾶγμα, μ' ἔσακατέψω. Ἀλλὰ ποῦ ἔς τὸ διάβολο πῆγες αὐτὴ ἡ κυρία. Ὁ κατὰ ἔσφορτώσω κ' ἐγὼ ἐς τὸ σαλόνι μέσα κ' ἄς βρίζῃ ὅσον θέλει.—Κυρία! Μὰ πάλι εἶνε καλὸ νὰ μὲ βρίσῃ; Μὰ εἶνε καὶ καλὸ νὰ κάθωμαι φορτωμένος; (τὸ ἀφίνει κάτω μετὰ πατάγου). Ἀκόμα λίγο νὰ τὸ σακατέψω. Αὐτὸ ὅμως ἦταν τοῦ πονηροῦ καὶ μὲ σακατέψω.—Κυρία! Κυρία Ἐλένη! Βρὲ φιλοφρόνησις; Ἄς βρίσω κομματί κ' ἐγὼ ἀφοῦ δὲν εἶνε ἰδῶ. Τὴν ὄλο τὰ ἀφεντικά θὰ βρίζουν; Ὁ ἄρθη καιρὸς ποῦ θὰ βρίζουν κ' οἱ δούλοι. Καὶ τὴν ἀρχὴν κάμνω ἐγὼ γιὰ νὰ λέω. Ἄ ὁ δούλος Κώστας πρῶτος ἔκαμε τὴν ἀρχὴν νὰ βρίζῃ ἀφεντικά του. Διωνία του ἡ μνημῆ. —Κυρία! Ἄ εἶνε μπαούλο. Ἄ εἶνε βαρὺ μπαούλο.

ΣΚΗΝΗ Ε΄.

[Ἐισέρχεται ἡ Ἐλένη].

ΒΑΕΝΗ. Τί φωνάζεις ἀνόητε τόσον;

ΚΩΣΤΑΣ. Ὅχι ἐγὼ κυρία, τὸ μπαούλο. Τὸ μπαούλο μ' ἔκαμε νὰ φωνάζω.

ΒΑΕΝΗ. Ποῖος σοῦ εἶπε νὰ τὸ φέρῃς ἰδῶ;

ΚΩΣΤΑΣ. Ἐδῶ ἔς τὴν σάλα;

ΒΑΕΝΗ. Ἦτο ἀνάγκη νὰ τὸ κουβαλήσῃς ἰδῶ;

ΚΩΣΤΑΣ. Τί φταίω ὁ λαχομοίρης. Ἔτσι μοῦ εἶπαν. Μοῦ ζήτην, νὰ αὐτὸ τὸ μπαούλο καὶ πηγαίνῃ το ἀπάνω. Ἦρθα ἐς τὴν σάλα ποῦ συνηθίζετε νὰ μένετε, μὰ δὲν σὰς κῦρα, ἐφώναξα τόσαις φοραῖς, μὰ ἡ κυρία ἔλειπε, τότε ἡ πλάτη μου κურάσθηκε καὶ μοῦ λέει: Κώστα ἄρξασέ το κάτω κ' ἄς εἶνε καὶ ἔς τὴν σάλα.

ΒΑΕΝΗ. Τί φλόαρος ποῦ εἶσαι! Καὶ ποῖος σοῦ τὸ ἔδωκεν;

ΚΩΣΤΑΣ. Ἔνας καρποσέρης ἔλθε κάτω καὶ μοῦ εἶπε:

εἶνε γιὰ τὸν ἀφέντη. Μοῦ ἔδωκε καὶ αὐτὸ τὸ γράμμα. (δίδει τὸ γράμμα)

ΒΑΕΝΗ. Θέλει ἀπάντησιν;

ΚΩΣΤΑΣ. Ἀπάντησιν, Δὲν θυμοῦμαι (ζυεῖ τὸ ὄρι). Νὰ πᾶν νὰ βρωτῶσά κάτω. (τρέχει νὰ ἐξέλθῃ, ἀλλ' ἀμέσως ἐπιστρέφει) Ἄ, ἐξέλασα, κυρία, αὐτὸς ὁ καρποσέρης ἔφυγε πλέον.

ΒΑΕΝΗ. Δὲν σοῦ εἶπεν ἀπὸ ποῦ εἶνε;

ΚΩΣΤΑΣ. Μοῦ εἶπε πῶς εἶνε Σπετσιώτικο, ἀπὸ τῆς Σπέτσαις.

ΒΑΕΝΗ. Ἀπὸ τῆς Σπέτσαις;

ΚΩΣΤΑΣ. Ναὶ κυρία. Καὶ εἶνε πολὺ βαρὺ. Ὁ ἄχχ σταφίδα χωρὶς ἄλλο.

ΒΑΕΝΗ. Ἔχει ἀνόητε εἰς ταῖς Σπέτσαις σταφίδα;

ΚΩΣΤΑΣ. Ἐρῶ κ' ἐγὼ; Τώρα φύτεψαν παντοῦ σταφίδα;

ΒΑΕΝΗ. Καλὰ. Πήγαινε. (ὁ Κώστας φεύγει) Γράμμα ἀπὸ τῆς Σπέτσαις! Ὡ! τὸ πάθος αὐτὸ θὰ μὲ ἀρνήσῃ. Γράμμα πρὸς τὸν σύζυγόν μου. Θεέ μου! Τί διακρίνω. Γυναικεῖα ἐπιγραφή. Γράψιμον γυναικεῖον! Βρὲ Κώστα; (ἐρχεται ὁ Κώστας) Μήπως ἔκαμε λάθος ὁ ἀμαξᾶς;

ΚΩΣΤΑΣ. Δὲν μοῦ εἶπε κυρία ἂν ἔκαμε λάθος. Ἄν ἔκαμε λάθος θὰ μοῦ τῶλεγε, μὰ τότε θὰ πῆ πῶς ἦταν ὁ βασιλέας τῶν κουτῶν.

ΒΑΕΝΗ. Ἐνθυμῆσαι καλὰ; Εἶνε διὰ τὸν ἀφέντην σοῦ εἶπε;

ΚΩΣΤΑΣ. Τί θὰ πῆ αὐτό; Τότε θὰ πῆ πῶς εἶμαι ὁ βασιλέας τῶν ξεχασμένων. Καὶ δὲν διαβάξῃς τὸ πανώγραμμά; Εἶνε τόσο καλογραμμμένο λὲς καὶ τόγραψαν μὲ ἀτημῆνια πένα.

(Ἡ Ἐλένη παρατηρεῖ μετὰ ταραχῆς τὴν ἐπιγραφήν).

Καὶ ἐγὼ ἄρχισα νὰ μαθαίνω καλλιγραφία μὰ ἐπιάσθηκα μὲ τὸν δάσκαλο. Καὶ μοῦ τραβοῦσε τ' αὐτὴ ὁ δάσκαλος, καὶ τοῦ πατοῦσα ἐγὼ τὸ πόδι. Ὅχι τ' αὐτὴ μου ἐφώναζε ἐγὼ, ἄχ τὸ πόδι μου, ἔσκουζεν ὁ δάσκαλος, ὅσο ποῦ μ' ἐπέταξε μὲ τῆς κλωτσιαῖς ἐξω. Ἀπὸ τότε κυρία διέκοψα τὰς σχέσεις μου μὲ τὸν δάσκαλο.

ΒΑΕΝΗ. Ἐλα, πήγαινε. (ὁ Κώστας φεύγει). Τί ὦραϊον γράψιμον! Ποῖα λεπτότης εἰς τὰς γραμμάς! Μόνον ἐρωμὴ ἢ ἡδύνατο νὰ ἔχῃ τοιαύτην ὑπομονήν. Πῶς; ἐρωμένη ἢ γράψῃ εἰς τὸν σύζυγόν μου! Ὡ θὰ τὸν συλλάβω ἐπ' ἀνομοφῶρῳ. Μὰ καταβαίνει συχνὰ εἰς Πειραιᾶ, νὰ περιμένῃ δούλογραφίας ἐκ Σπετσῶν, καὶ νὰ τοῦ ἔρχωνται τοιαῦται ἐπιστολαὶ «Κύριον Ἀντώνιον Κωνσταντινίδην δικηγόρον, εἰς Ἀθήνας». Καὶ εἶνε μόνος ἐν Ἀθήναις φέρων αὐτὸ τὸ ὄνομα. Ἀλλὰ τοῦτο εὐωδιάζει! Γεμάτο ἄρωμα! Ὡ δὲν μένει καμμία ἀμφιβολία πλέον! Ὁ σύζυγός μου μὲ προδίδει. (Πίπτει ἐπὶ ἔδρας καὶ βλέπει τὴν ἐπιστολὴν μὲ προσοχήν) μετ' ὀλίγον ἐγείρεται μεγαλοπρεπῶς) Ποῖα λοιπὸν εἶνε αὐτὴ ἡτις τολμᾷ νὰ καταπατήσῃ τὰ δικαιώματά μου; Ἄ! νομίζω ὅτι ἡ σύζυγός σου ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ἀνοίγῃ τὰς ἐπιστολάς τοῦ συζύγου (ἀνοίγει τὴν ἐπιστολὴν). Τί εὐωδία! Καὶ εἶνε στολισμένη μὲ ἄνθη. Τί ἔνοχος καλαισθησία! (ἀναγινώσκει) ἀφίλητά μοι Ἀντωνάκη. Θεέ μου! ὅπως τὸν ἀποκαλῶ ἐγὼ. Ποῖα τέλος μοῦ ἐκλεψεν ὅλην τὴν τρυφερότητα! (ἀναγινώσκει τὴν ὑπογραφήν). Ἄ Ἡ Μπίλιω σου. Πῶς; Ἡ Μπίλιω; Ἀπὸ τῆς Σπέτσαις; Ἡ γυναῖκα τοῦ φίλου σου; Ποῦ ἦλθε προτῆτερα; Ἐξ Ἀθήνων. Πονεῖ τὸ κεφάλι μου! Ἀλλὰ πρέπει νὰ τὸ ἀναγινώσω. Ἡμπορεῖ νὰ εἶνε καμμία ἄλλη Μπίλιω. «Αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα μόνον ἓνα γράμμα σου ἔλαβον μὲ τοῦ Γουδῆ, ἐνθ' προτῆτερα μοῦ ἔγραψες τέσσαραις φοραῖς τὴν ἐβδομάδα.» Τέσσαραις φοραῖς; Τέσσαραις φοραῖς τὴν ἐβδομάδα κατέβαιναν εἰς τὸν Πειραιᾶ

ἔδουξυγός μου! Ἄ οὐδὲν ἐγκλημα μένει ἀγνωστον. αὐτίκα καλὰ ποῦ μοῦ εἶπες νὰ ἔλθω εἰς Σπέτσας. Εἶνε τόπος δρασερώτατος, ἐνῶ εἰς τὰς Ἀθήνας θὰ σὲ ἤμουν θάρος. Ἐάν ἤρχομην πλησίον σου τίς οἶδε τί ἤμποροῦσεν νὰ συμβῆ μετ' ἐσέτην ζήτησιν. Τὰ λουτρά πολὺ μὲ ὠφέλησαν. Νὰ μὲ ἰδῆς τώρα πόσον εἶμαι δρασερά. Λουτρά; ἢ Μπίλιω; Ἄ! εἶνε αὐτὴ. Πόσον φανερά ἀποκαλύπτεται ἡ συνωμοσία των! «Πρέπει ὁμως νὰ ἔλθῃς. Τρεῖς ἐβδομάδας τώρα μένω μακρὰν σου καὶ ὁ κόσμος μοῦ φαίνεται μαῦρος.» Ὡ ποῦ νὰ μὴ ἀσπρήσῃ ποτέ του! αὐτὸ παρακαλῶ νὰ μοῦ γράψῃς τί ἐντύπωσιν θὰ κάμῃ ὁ λόγος εἰς τὸ κακουργιοδικεῖον. Πολὺ θὰ μ' εὐχαριστήσῃς.» Αὐτὸ πλέον ἀποκαλύπτει ὅλον τὸ σχέδιον! Ἀναμφιβόλως ἐννοεῖ νὰ γράψῃ διὰ τὸν λόγον, τὸν ὁποῖον θ' ἀπαγγεῖλῃ σήμερον. Εἶνε αὐτὴ ἡ ἰδία. Ὡ καὶ νὰ τὴν εἶχον ἐδῶ, νὰ τὴν εἶχον ἐδῶ! (σιωπῆ). Καὶ ὕστερον ἤθελε νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸν ἀκούσῃ, ἀφοῦ ὁ ἀπιστος εἶχε προετοιμάσει μίαν τοιαύτην δολιότητα. Βλέπω τώρα ἐνώπιόν μου ὄλην τὴν μαῦρην μορφήν σου. Εἶσαι οὐ λοιπὸν ἐκείνη ἥτις κατάλαβες τὴν θέσιν μου ἐν τῇ καρδίᾳ του. Ἄλλ' ἤσου ἐνίκανος διὰ νὰ εἶσαι ἐρωμένη. Ἡθέλησες νὰ κηρύξῃς δημοσίᾳ τὸν ἔρωτά σου καὶ πρὸς τοῦτο μετεχειρίσθῃς ἕνα τόσον μεγάλο μπαούλο. Ὡ σὰς διορθώσω. Τὸ μεσημέρι θὰ ἔλθουν διὰ νὰ φάγουν. Καλὸ τραπέζι θὰ σὰς ἔχω. — Ἐχει καὶ ὕστερόγραφον. «Σοῦ στέλλω ἐν κιβώτιον ἰνῶ περιέχονται διάφορα ἐνδύματά μου. Τὸ καπέλλο δὲν μ' ἀρέσει, διὰ τοῦτο σοῦ τὸ ἐπιστρέφω νὰ ἀλλάξῃς τὰ ἄνθη. Θέλω κόκκινα ἄνθη νὰ βάλῃς, παπαρούνας ἰδίως καὶ ἀγριολουλούδα. Πῶς μ' ἀρέσουν τὰ κόκκινα ἄνθη.» (γελά). Πῶς μ' ἀρέσουν τὰ κόκκινα ἄνθη! Τί ἀσχημο γούστο! Ἄλλὰ μοῦ πόνεσε τὸ κεφάλι! Ἰζακλίσθη. Κώστα! (πίπτει ἐπὶ ἔδρας) Ἐλα ν' ἀνοίξῃς τὸ μπαούλο.

ΚΩΣΤΑΣ (εἰσελθὼν). Τί εἶπατε κυρία;

ΒΛΕΝΗ. Ἄνοιξε τὸ μπαούλο.

ΚΩΣΤΑΣ. [παρατηρῶν τὸ κιβώτιον καὶ προσπαθῶν νὰ τὸ ἀνοίξῃ. (κατ' ἰδίαν)]. Μωρὲ αὐτὸ δὲν εἶνε διόλου βαρὺ. Μπαμπάκι θάχῃ. Κέμενα προτῆτερα μοῦ φάνηκε μολύβι μοναχό. Ἄ! τώρα ἐκατάλαβα. Μοῦ φάνηκε βαρὺ, γιατί ἦταν ἡ τὴν πλάτη μου, ἐνῶ τώρα εἶνε ἡ τὴν πλάτη τοῦ σπιτιοῦ. ἢ ὅποια σηκάνει τόσα βάρη ἐδῶ μέσα.

ΒΛΕΝΗ. Τί κάμνεις αὐτοῦ, βρὲ βλάκα.

ΚΩΣΤΑΣ (κατ' ἰδίαν). Δόξα σοι ὁ θεὸς ποῦ ἤρε το καθ' αὐτὸ ὄνομά μου. Νὰ ἀνοίξω τὸ μπαούλο κυρία.

ΒΛΕΝΗ. Ἐλα λοιπόν.

ΚΩΣΤΑΣ. Νάρθω περὶ κοντά σου, κυρία;

ΒΛΕΝΗ. Οὐφ! Τί ἀγχεῖς! Μοῦ ἐρχεται νὰ σοῦ δειξῶ τὴν πόρτα.

ΚΩΣΤΑΣ. Ἄφησε τὰ ἀστεῖα, κυρία, τὴν ξέρω ἐγὼ τὴν πόρτα.

ΒΛΕΝΗ. Ἐάν δὲν διορθωθῇς, νὰ φύγῃς ἀπὸ ἐδῶ.

ΚΩΣΤΑΣ. Καὶ μήπως τάχατες εἶμαι ἐγὼ ἢ μάννα μου γιὰ νὰ διορθώσω τὸν ἑαυτὸν μου. Ἐγὼ θὰ εἶμαι πάντοτε ὅπως μ' ἔκαμεν ἡ μάννα μου.

ΒΛΕΝΗ. Ἄλλὰ ἐπὶ τέλους, τί βάσανο με αὐτοὺς τοὺς ὁμηρέτας.

ΚΩΣΤΑΣ (προσπαθεῖ νὰ τὸ ἀνοίξῃ). Δὲν ἔχει κλειδί, κυρία, νὰ τὸ σπάσω;

ΒΛΕΝΗ. Πῶς γίνεται νὰ μὴ ἔχῃ κλειδί;

ΚΩΣΤΑΣ. Ἐχει κλειδί, μὰ εἶνε κάτω.

ΒΛΕΝΗ. Τί βλάξ! Θεέ μου. Πήγαινε νὰ τὸ φέρῃς. (Ὁ Κώστας φεύγει). Δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω ἀκόμη αὐτὴν τὴν ἀπιστίαν! Εἶνε τρομερὸν!

ΚΩΣΤΑΣ. Νὰ τὸ κλειδί κυρία.

ΒΛΕΝΗ (ἄρπάζει τὸ κλειδί καὶ τὸ ἀνοίγει). Ἰδοὺ ὅλα εἶνε μέσα. Ὅλα ὅσα γράφει ἡ ἐπιστολὴ εἶνε ἀληθινά. Ἰδοὺ τὸ καπέλλο! (γελά) Τί ἀσχημο κεφάλι θάχῃ! (τὸ ἀποθέτει ἐπὶ τῆς τραπέζης). Κώστα, σάσου νὰ βγάξῃς ὅτι ἐγὼ διαβάζω.

ΚΩΣΤΑΣ. Δὲν τὰ βγάξω κυρία, δὲν τὰ βγάξω. Μὰ δὲν σοῦ εἶπα πῶς πιστώκαμε μετ' ἐσέτην δάσκαλο; Οὔτε ξαναεἶδα τὰ μούτρά του ἀπὸ τότε.

ΒΛΕΝΗ. Τί φλύαρος ποῦ εἶσαι! Σάσου ἔς τὴν ἀίρη. (ἀναγινώσκει) «Σοῦ στέλλω καὶ τὸ φόρεμά μου νὰ μοῦ τὸ γαστρίνης μὲ κόκκινα. Μ' ἀρέσουν πολὺ τὰ κόκκινα. Παντοῦ καὶ μοῦ βάλῃς κόκκινα, εἰς τὸ καπέλλο, εἰς τὸ φόρεμα, παντοῦ, ὅπως εἶνε τώρα ἡ μόδα.»

ΚΩΣΤΑΣ. Μωρὲ μανία γιὰ τὰ κόκκινα! Στέλλει λέει, τὰ φορέματά της ὅλα νὰ τῆς τὰ κάμη κόκκινα. Παρακάτω θὰ λέῃ ὅτι στέλλει καὶ τὸν ἑαυτὸν της, γιὰ νὰ τὴν βάλῃς κόκκινη.

ΒΛΕΝΗ (ἐξάγει τὸ φόρεμα ἐκ τοῦ κιβωτίου καὶ τὸ ἀπλώνει ἐπὶ τῆς τραπέζης). Τί ἀκουφον ἀνάστημα! οὔτε μαίμου! (γελά).

ΚΩΣΤΑΣ (παρατηρῶν προσεκτικῶς). Μωρὲ τί διάβολο! Ἢ Σπέτσαις βλέπω ἐγείναν Παρίσι, ἀφοῦ βγάζουν τόσο λαμπρὰ πράγματα γιὰ τὴν Ἀθήνα. Τύφλα νάχῃ τὸ Παρίσι τώρα μπρὸς ἔς τῆς Σπέτσαις.

ΒΛΕΝΗ (ἀναγινώσκει). «Ἡθελα νὰ σοῦ στείλω καὶ ὑπόμνημα, ἀλλὰ δὲν ἔπεσαν ἀκόμη.»

ΚΩΣΤΑΣ (τρέχει). Τί; ὀρθύκια! Ὄρθύκια; Ποῦ εἶνε; (κυττάζει εἰς τὸ κιβώτιον). Μὰ δὲν ἔχει τίποτε, κυρία; — Ἐχει γούστο νὰ τῆς φάγῃ ἡ γάτα, γιατί εἶχα ξεχάσει τὸ κλειδί κάτω. Μωρὲ τὴν ἀνόητη! Ὡ τῆς φάγε.

ΒΛΕΝΗ. Βάλε τὸ ἔς τὴν ἄκρη, φλύαρε.

ΚΩΣΤΑΣ. Ἄμέσως κυρία!

(ἔχει ὁ κώδων τῆς ἐξῶ θύρας)

ΒΛΕΝΗ. Ἐλθέ τώρα νὰ ἀναπτύξῃς ὄλην τὴν νομικὴν συνειδήσιν σου, ἀνακάλυψον τὰς ὑπουλοτέρας στρεψοδικίας. ἢ ἀποδείξεις τῆς ἀπιστίας σου εἶνε ἐδῶ.

(ἔχει ὁ κώδων).

Δὲν ἀκούεις; Πήγαινε νὰ ἀνοίξῃς.

ΚΩΣΤΑΣ. Πῶς ν' ἀνοίξω, κυρία, ποῦ θὰν ὁ ἀφέντης; Μοῦ εἶπε νὰ ἐτοιμάσω τὸ τραπέζι καὶ ἐγὼ δὲν ἐτοιμάσα τίποτε ἀκόμη. Μοῦ εἶπε μάλιστα πῶς θὰ εἶνε καὶ ὁ κύριος ποῦ ἦλθε τὸ πρῶτ', ποῦ ἔχει μίαν ὡμορφὴν γυναῖκα.

ΒΛΕΝΗ. Πῶς; Τὴν εἶδες Κώστα; Πές μου, τὴν εἶδες;

ΚΩΣΤΑΣ. Τὴν εἶδα, λέει; Δὲν εἶνε ἕνας μῆνας ποῦ ἦταν ἐπὶ τὴν Ἀθήνα. Πήγαινε ἔς τὴν πλατεῖα καὶ ἔκαναν ὄλοι τὰ μάτια.

ΒΛΕΝΗ. Καὶ τὴν γνωρίζεις καλὰ ὅτι εἶνε (ὁ Κώστας δὲν ὁμιλεῖ) γυναῖκα τοῦ κυρίου ἐκείνου; . . . Δὲν ὁμιλεῖς ζῶν!

ΚΩΣΤΑΣ. Μὰ μιλοῦν τὰ ζῶα, κυρία; (ὁ κώδων ἔχει ἰσχυρῶς).

ΒΛΕΝΗ. Ἄ! πήγαινε ν' ἀνοίξῃς τέλος πάντων.

ΚΩΣΤΑΣ. Ὡ μὲ βρίσῃ κυρία, θὰ μὲ βρίσῃ καὶ ταῦτα μου δὲν βαστοῦν πλέον. Τὸ τραπέζι δὲν τῶστρωσα.

ΒΛΕΝΗ. Τὸ ἔστρωσα ἐγὼ!

ΚΩΣΤΑΣ (ἀπερχόμενος). Κύριε ἐλεητόν με αὐτὴν γυναῖκα.

ΣΚΗΝΗ Ζ΄.

ΒΛΕΝΗ. Ὁρί, δὲν θὰ πράξω καμμίαν ἀνοσιάν. Θα πω-
σταθῶ κατ' ἀρχὰς νὰ τοῦ λάξω τὴν ὀμολογίαν καὶ τότε

Θα δείξω τὴν ἐπιστολήν πρὸς τὸν φίλον του. Ἐκεῖνος; νὰ κλαύσῃ τὴν τύχην του καὶ ἐγὼ τὴν ἰδικήν μου.

ΣΚΗΝΗ Η΄.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ (εἰσερχόμενος βιάστικως). Ἄκουε νὰ μὴ ἐταμάσῃ τὸ τραπέζι! Πλησιάζει μία καὶ αὐτὸς κοπροκυλᾷ εἰς τὴν ὥρα. (διώκων τὸν ἐπὶ τῆς θύρας ἰστάμενον Κώσταν) Πήγαινε ζῶον, ἀδιάκριτε, τρεπέλι!

ΚΩΣΤΑΣ. Κι' αὐτὸ καλὸ' ἀρχίζει ἀπὸ ταῖς μεγάλας βρασιαῖς καὶ τελειώνει ἔς ταῖς μικραῖς.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐτοίμασε ἀγλήγορα τὸ τραπέζι.

ΕΛΕΝΗ. Τὸ ἐτοίμασα ἐγὼ. Ἴδου αὐτό. Κάθησε νὰ ἀναπαύσῃ τὴν συνείδησίν σου (δεικνύει τὴν τράπεζαν μὲ τὰ ἐνδύματα).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Μὰ ἐπὶ τέλους Ἐλένη μου! Πάλιν φορέματα νέα! Προχθὲς ἀκόμη ἐπλήρωσα τὸν τελευταῖον λογαριασμόν. Ἄλλ' αὐτὸ λέγεται ληστεία.

ΕΛΕΝΗ. Τὸ ὁμολογεῖς λοιπόν; Ὁμολογεῖς ὅτι ἡ πράξις σου ἦτο ληστεία;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἄ! αὐτὴ ἡ μόδα εἶνε ληστρική συμμορία ἐχρῶσα ἐπὶ κεφαλῆς ἓνα Σπανόν Σπανώτερον καὶ τοῦ Σπανοῦ.

ΕΛΕΝΗ. Καὶ εἶσαι σὺ αὐτός, σὺ ὅστις κλέπτεις τὰ χρῆματα τῆς συζύγου σου, ἵνα δωρῆς φορέματα εἰς τὴν ἐρωμένην σου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Πῶς; Μήπως θέλεις διὰ τοῦ θυμοῦ σου αὐτὸ νὰ μὲ κάμῃς νὰ ξεθυμώσω; Ἐ, ἄς παύσουν πλέον αὐταὶ αἱ ἀηδίαί.

ΕΛΕΝΗ. Καὶ θὰ παύσῃς διὰ παντός.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Διὰ παντός. Τὸ κῆρες τώρα μὲ τὴν ζηλοτυπίαν σου, νὰ μὲ κάμῃς νὰ πληρῶνῃ ἐγὼ κάθε βδομάδα καὶ νέα ἐνδύματα.

ΕΛΕΝΗ. Ζηλοτυπίαν λέγεις; Ἀλλὰ τότε πῶς θὰ ὀνομάσωμεν ἐκεῖνην τὴν πράξιν ἣτις στηρίζεται ἐπὶ φανερῶν ἀποδείξεων; Πῶς θὰ ὀνομάσωμεν τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον ὅστις περιφρονῶν τὴν τιμὴν τοῦ γάμου τρέφει καὶ ἐνδύει ἐρωμένης αἰτινες κἀμνοὺν λουτρά εἰς Σπέτσιας;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Δὲν σ' ἐννοῶ διόλου. Τί γλώσσα εἶνε αὐτῆ;

ΕΛΕΝΗ. Εἶνε γλώσσα τῆς ἐπιστολῆς σας αὐτῆς.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Οὐφ! αὐτὸς ὁ πληθυντικὸς ἦτο ἄνοστος.

ΕΛΕΝΗ. Ἦτο γλώσσα τῆς ἐπιστολῆς τῆς ἐρωμένης σας; Ἐἴνε ἰδική σου; (τὸ δίδει τὴν ἐπιστολήν. Ὁ Ἀντώνιος τὴν ἀατρέπει βιαίως καὶ φρίττει).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Θεέ μου! Ὅποιον σκάνδαλον!

ΕΛΕΝΗ. Δὲν εἶνε ἰδική σου;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ (ἀναγινώσκει). «Πρὸς τὸν κύριον Ἀντώνιον Κωνσταντινίδην δικηγόρον εἰς Ἀθήνας». Καὶ εἰς Ἀθήνας μόνος ἐγὼ φέρω τὸ ὄνομα αὐτό.—Ἐλένη μου. Δὲν γνωρίζω τίποτε. Σὲ ὀρκίζομαι.

ΕΛΕΝΗ. Σιώπα! Σιώπα, ἀθάδη!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἄλλ' εἶνε δικτυον μαιφόνον αὐτό;

ΕΛΕΝΗ. Εἶνε ἀποδείξεις ἄνοσιου ἔρωτος. Ἐὰν τὸ γράμμα εἶνε πλαστογραφία, τὰ ἐνδύματα ὅμως ἐκεῖνα ἐπληρώθησαν ἐκ τοῦ ταμείου σου, τὰ ἐνδύματα ἐκεῖνα ὑπεξήρθησαν ἐκ τῆς ἱματιοθήκης τῆς συζύγου σου. (σαρκάζουσα) Τώρα θὰ τῆς ἀπαντήσῃς ὅτι τὰ ἔλαβες, θὰ τῆς γράψῃς ὅτι θὰ τὴν συναντήσῃς.—ὦ! θὰ μοῦ ἔλθῃ μανία.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Θὰ μοῦ ἔλθῃ παραφορά. Ἐλένη μου (τραφερῶς) μὴ πιστεύῃς.

ΕΛΕΝΗ. Πῶς θέλα νὰ γείνω Μηδεια τὴν ὥραν ταύτην!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ (προσπάθων νὰ γελᾷσῃ). Δὲν ἔχεις ὅμως παιδιά, καὶ δὲν θὰ τὸ κατορθώσῃς.

ΕΛΕΝΗ. Γελάτε, κύριε, γελάτε;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ (γονυκλινῆς). Κλαίω ὅσον θέλετε. Κλαίω πύρινα δάκρυα. Ἴδετε. Τὸ πρᾶγμα τοῦτο εἶνε καθαρὰ συκοφαντία. Πίστευε ὅτι σὲ ἀγαπῶ.

ΕΛΕΝΗ. Ἐχετε λάθος, κύριε. Ἐομοίσατε ὅτι εἶσθε εἰς Σπέτσιας.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. (ἐγειρόμενος) Ἀλλὰ πῶς νὰ διαλύσω τὴν πλακτάνην αὐτήν;

ΕΛΕΝΗ. Εἶνε τόσον ἀληθές, ὥστε ἐντὸς ὀλίγου θὰ τὸ μάθῃ ὁ κόσμος ὅλος! Πῶς; Νὰ μάθῃ ὁ κόσμος ὅτι ἐνεπαίχθη; Ὅτι ἠπατήθη, ὅτι ἐπροδόθη; Ὡ συμφορά μου, συμφορά μου! Κύριε, ἠθέλησα νὰ ζήτω μὲ ἄνθρωπον τὸν ὁποῖον ἠγάπησα, ἀλλ' οὔτε μήτηρ δὲν ἤμπορεσα νὰ γείνω. Τόσον ὁ ἄνθρωπος αὐτός δὲν μὲ ἠγάπα. Φύγε ἀπ' ἐμπρός μου (ἐν θυμῷ). Φύγε, δυστυχῆ. Ἐχω σατανικὰ ἐπιθυμίας καὶ θέλω (ἐρμῆ) νὰ σὲ πνίξω (ὁ Ἀντώνιος ὑπεκφυγεὶ τὴν ὄρμην καὶ αἱ χεῖρές τινι ἐμπήγνυνται εἰς τὰ ἐπὶ τῆς τράπεζης ἐνδύματα). Κατηραμένα τοῦ ἐρωτός μου σάββανα! (τὰ ζετυλίγει καὶ τὰ πετᾷ) Ἀκόμη στέκει; ἰδῶ;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Πῶς νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ τὸ δικτυον! Ἐλένη μου. Μίαν στιγμήν. Ὁ φίλος μου δικηγόρος ἐκ Ναυπλίου θὰ ἔλθῃ μετ' ὀλίγου. Ἐν τῷ δικαστηρίῳ ἔλαβε τηλεγράφημά τι καὶ ἀνεχώρησε χωρὶς νὰ μὲ ἰδῇ. Τὸ αἰσχρὸν τοῦτο γράμμα εἶνε ἐκ Σπετσῶν, ὅπου ἡ συζυγὸς του διαμένει. Παρ' αὐτοῦ θὰ μάθωμεν πολλά.

ΕΛΕΝΗ. Αὐτὸς θὰ μάθῃ πολλά παρ' ἡμῶν. Αὐτὸς εἶνε δυστυχῆς, καθὼς καὶ ἐγὼ! Ἐκ τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς τῆς γραμμῆς; μὲ ἠρώματα δὲν πείθεσαι ὅτι ἡ συζυγὸς τοῦ φίλου σου εἶνε ἡ ἐρωμένη σου; Δὲν πείθεσαι ὅτι τὸ γράμμα αὐτὸ ἀπευθύνεται πρὸς σὲ, ἔνοχον ἀπιστίας καὶ πρὸς τὴν οἰκογένειαν καὶ πρὸς τὴν φιλίαν;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ (ἀναγινώσκων ἐκ νέου τὴν ἐπιστολήν). Θεέ μου! Τί μυστήριον! Εἶνε τόσον ἐπιτυχημένον αὐτὸ τὸ δικτυον ὥστε ἀδύνατον νὰ ἀνακαλύψῃ τις ἀπὸ ποῦ ἀρχίζει. Ἄς ἐγνωρίζω τὸν ἄνοσιον αὐτόν, ὅστις παρεσκεύασεν ὅλον αὐτὸ τὸ σκάνδαλον. Ἀληθῶς μὲ γράφει ἡ Μπίλιω. (γυμνῶν τὴ φωνή). Ἀλλ' ἐγὼ δὲν γνωρίζω τίποτε. Ἀλλ' αὐτὰ ὅλα εἶνε πλαστογραφία.

ΕΛΕΝΗ. Εἶνε πλαστογραφημένα καὶ τὰ φορέματα; (ἔχει ὁ κώδων τῆς θύρας).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἴδου! Θὰ εἶνε ὁ φίλος μου. Ἐρχεται, ἀναβαίνει τὴν κλίμακα, Ἐλένη μου, μὴ τοῦ εἶπῃς τίποτε. Ἐὰν ἀγαπᾷς τὸν θεόν, μὴ τοῦ εἶπῃς τίποτε.

ΕΛΕΝΗ. Ὑποκριτὰ! Φοβεῖται τὴν συνάντησίν του, ἀλλ' αὐτὸ εἶνε καθαρὰ ὁμολογία πλέον.

ΣΚΗΝΗ Γ΄.

Οἱ ἄνωτέρω καὶ **ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ** (εἰσελθὼν ἐν παραχῇ)
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Χαίρεται φίλοι μου, θὰ μ' ἐπεριμένετε εἰς τὸ τραπέζι.

ΕΛΕΝΗ. Τί ἔχετε, κύριε, καὶ εἶσθε τόσον τεταραχμένος;
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Μὲ ἐρωτᾶτε, κυρία μου.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τί σημαίνει ἡ παραχῇ του! Μήπως εἶνε μεμυημένος καὶ αὐτὸς εἰς τὴν σκάνδαλῶδη ταύτην ὑπόθεσιν;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Οὐφ! ἔσκασα ἀπὸ τῆς ζέστη. Δυσὼρας τρέχω πεζὸς καὶ μιά μὲ τὸ ἀμάξι, ἀλλὰ τὰ πράγματά μου ἀδύνατον νὰ τὰ εὔρω. (Δὲν ἔμπορεῖ νὰ ὁμιλήσῃ ἐκ τοῦ ἀσθματος.) Καὶ μοῦ ἐκόσκιζαν πολὺ, κύριε.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τί ἔχασες, φίλε μου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Τώρα θά σάς τὸ εἶπω.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ (κατ' ἴδιαν). Ἄλλὰ τί σημαίνει αὐτὴ ἡ δ-
μειλία του!

ΕΛΕΝΗ (πρὸς τὸν Ἀντώνιον.) Βλέπετε; Τὰ πράγματα
ἀποκαλύπτονται!

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Ἀποκαλύπτονται; Ποῦ εἶνε κυρία
μου; Ἀποκαλύπτονται τὰ πράγματά μου;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἄλλὰ φίλε μου κάθησε πρῶτον. Κι' ἔπειτα
διηγήσου μας καθαρώτερον.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Εἶμαι διὰ νὰ καθήσω; Πρέπει νὰ
βεβαιωθῶ πρῶτον περὶ τῶν ἀπολεσθέντων μοι πραγμάτων.

ΕΛΕΝΗ. Κύριε Παντουφλά...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Οὐ καὶ νὰ σέκουεν ἡ γυναῖκά μου!

ΕΛΕΝΗ (κατ' ἴδιαν). Πρέπει νὰ παραδώσω τὴν ὑπόθεσιν
εἰς τοὺς δύο. Κύριε Παντουφλά, διὰ νὰ ἡσυχάσητε ἀναγνώ-
σατε μίαν ἐπιστολὴν τῆς συζύγου σας ἐρωτικὴν.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. (συνταραχθεὶς) Ἐρωτικὴν; Πῶς;
Πῶς τὸ εἶπατε, κυρία; Ἐρωτικὴν; Λίγο νερὸ, λίγο νερὸ, ἀ-
μέσως, ἃς εἶνε καὶ θολό.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Νερὸ, Κώστα.

ΣΚΗΝΗ ΙΑ.

(Ὁ Κώστας εἰσελθὼν δίδει ποτήριον ὕδατος πρὸς τὸν
Κωνσταντινίδην.)

ΚΩΣΤΑΣ. (κατ' ἴδιαν) Μωρὲ δέψα ποῦ τὴν ἔχεις λές; κ'
ἔσκαρτε.

ΕΛΕΝΗ. (δίδουσα τὴν ἐπιστολὴν) Ἰδοῦ. Ἐρωτικὴ ἐπι-
στολὴ τῆς συζύγου σου πρὸς τὸν σύζυγόν μου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Ἄχ! θὰ μοῦ ἔλθῃ ἀποπληξία, κύ-
ριοι, παραμερίσατε ὀλίγον, θὰ μοῦ ἔλθῃ ἀποπληξία. (πί-
πτει ἐπὶ ἔδρας ἄφωνος.)

ΕΛΕΝΗ. (ἀπεροχόμενη) Τώρα ἄς διαλύσουν τὴν ὑπόθεσιν
οἱ δύο δικηγόροι. Ἐγὼ πηγαίνω νὰ ἐτοιμάσω τὰ πράγμα-
τά μου, ὅπως ἀπέλθω πλησίον τῆς μητρός μου εἰς Χαλκίδα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Φίλε μου, μὴ πιστεύης τίποτε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Τί εἶπες; Ὁμίλησες τίποτε;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Εἶνε πλαστογραφία.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. (ὡς ἀνελευμένος) Πλαστογραφία
πάλιν! Πάντοτε εἰς τοιαύτας ὑποθέσεις ζητοῦν τὴν συνδρο-
μὴν μου. Ποῦ εἴσθε; Φίλε μου δὲν εἶμαι καλά. (μετ' ὀλί-
γον συνερχόμενος) Ἐ, παιδίον! Τί εἶνε αὐτά; Ἐντροπή!

Ἐγείρεται καὶ βλέπει τὴν ἐπιστολὴν.) Ἡ ὑπογραφή τῆς συ-
ζύγου μου! Τὸ γράψιμόν της! τὸ γράψιμόν της! ὦ! Τὴν
ἔπαθα!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Φίλε μου...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Μὴ μὲ λέγης πλέον φίλον σου. Λέ-
γε τώρα, ἀμέσως, τί προτιμᾷς. Σπαθὶ ἢ πιστόλι;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Κύριε Παντουφλά!...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Τίποτε. Ἐδῶ μέσα θὰ μονομαχή-
σωμεν καὶ θὰ σκοτωθῶμεν. Ἡ καὶ οἱ δύο νεκροὶ ἢ ὁ ἓνας
ζωντανός.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Κύριε Παντουφλά!...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Οὐ καὶ νὰ σ' ἄκουεν ἡ γυναῖκά μου.
Τί εἶπα; Ὅχι! δὲν ἔχω πλέον γυναῖκα. Ἄς μὲ λέγουν ὅ-
πως θέλουν. Παντουφλά, Κουντουρᾶ, ὅπως θέλουν. ὦ, οὐ
κύριε, μοῦ ἔπηρε; τὴν γυναῖκά μου καὶ θὰ μοῦ δώσης λόγον.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Μὴ τόσο ἐξάπτουσαι φίλε μου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Νὰ μὴ ἐξάπτωμαι, λέγεις; Ποῦ τῶ-
σα ἔπρεπε νὰ σὲ ἔχω σιατωμένον; Ἐλα εἰδῶ. (τὸν σφίρει
ἐμπρός) Εἶνε ἀπὸ τὴν γυναῖκά μου αὐτὸ τὸ γράμμα;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. (κατ' ἴδιαν) Πῶς δὲν ἐτρελλάθην ἀκόμα,
ἀπορῶ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Ὁμολόγησέ το γλίγωρα, διότι μετ'
ὀλίγον θὰ σοῦ πετάξω τὰ μυαλά εἰς τὸν ἄερα.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Στάσου, φίλε μου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Σούτ! Μὴ φίλον πλέον, μὴ! Σούτ!

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τί μαρτύριον εἶνε αὐτό!

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Εἶνε μαρτύριον ποῦ δὲν θὰ σὲ κάμη
ποτέ ἄγιον.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Σοῦ ζητῶ μικρὰν προθεσίαν. Θὰ σοῦ ἀπο-
δείξω ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶνε συκοφαντία.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Συκοφαντία, ἀφοῦ ἔχω εἰδῶ τὸ γρά-
ψιμον τῆς γυναῖκάς μου, ἀφοῦ ἔχω εἰδῶ τὸ χαρτί τὸ ὅποιον
ἔγὼ τῆς τὸ ἔστειλα ἀπὸ τοῦ Χάγερ διὰ νὰ μοῦ γράψῃ; Τὸ
ῤῥᾶγμα εἶνε τόσο καθαρὸν, ὥστε δὲν ἐπιδέχεται ἄλλην ἐ-
ξέτασιν. Ἐὰν σὺ εἶσαι δικηγόρος τῶν Ἀθηνῶν, εἶμαι κ'
ἔγὼ τοῦ Ναυπλίου. Ἐχω εἰδῶ ἐρωτικὴν ἐπιστολὴν τῆς συ-
ζύγου μου μετ' τὴν ὑπογραφήν της, εὐρεθεῖσαν εἰς χεῖράς σου.
Αὕτη ἡ εξέτασις εἶνε ἱκανὴ νὰ μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ ἐγκλη-
ματος. Εἶσαι ἐνοχος καὶ θὰ μὲ δώσης τώρα λόγον. Ἡ ὁ
ἓνας ζωντανός ἢ καὶ οἱ δύο νεκροί.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τί λέγετε, κύριε!

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Δὲν λέγω τίποτε· εἶμαι βωβός.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἄλλ' ἀκούσατέ με.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Δὲν ἀκούω τίποτε. Εἶμαι κωφός.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀλλὰ περιμένετε μίαν στιγμὴν.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Δὲν περιμένω τίποτε. Εἶμαι τρελλός.
(Ἐξάγει δύο πιστόλια ἐκ τῶν θυλακίων του) Ἰδοῦ δύο πι-
στόλια καὶ σφαῖραι. Τὰ φέρω διὰ νὰ ὑπερασπίσωμαι τὴν
ζωὴν μου κατὰ τῶν κλεπτῶν. Τώρα μὲ τὰ ἴδια θὰ ὑπερα-
σπίσω καὶ τὴν τιμὴν μου πάλιν κατὰ τῶν κλεπτῶν. Σεῖ; θὰ
ἔρχετ' ἔξω. Θὰ μονομαχήσωμεν εἰς μέσα. Τί προτιμᾷς:
Πιστόλι ἢ σπαθὶ;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Κύριε, εἴσθε εἰς τὸν οἶκόν μου!

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Καὶ τί μὲ τοῦτο; Ἐχω λοιπὸν τὸ
δικαίωμα νὰ σὲ ἀποκαλέσω ἀνανδρον.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Πῶς; Ἀνανδρον μὲ ἀποκαλεῖτε; (κατ' ἴδιαν)
Νὰ σκοτωθῶ παραλόγως! Κύριε, προτιμῶ τὰ πιστόλια, καὶ
δέχομαι τὴν μονομαχίαν ὄχι διότι εἶνε ἀληθὴ ὅσα λέγετε,
ἀλλὰ διότι μὲ ὑβρίζετε μέσα εἰς τὸν οἶκόν μου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. Θὰ μονομαχήσωμεν εἰς μέσα λοι-
πὸν ἀνευ μαρτύρων, ἀνευ ἰατρῶν. ὦ Κύριε! Γνωρίζεις πό-
σον ἐγκληματικὴ εἶνε ἡ πράξις σου; Νὰ κλέψῃς κόρην διὰ
νὰ τὴν νυμφευθῇς σὲ τὸ συγχωρῶ, ἀλλὰ νὰ κλέψῃς σύζυ-
γόν! ὦ Κύριε! Δὲν γνωρίζεις ὅτι ἡ σύζυγος εἶνε καὶ τῆς
κόρης ἀθηνευστέρα; Ἄς παύσωμεν ὁμῶς. Ἰδοῦ, τὰ πιστόλια
εἶνε πλήρη. Λάβε τὸ ἐν καὶ στάσου ἀντικρῦ. Ἐμπρός, ἐμ-
πρός, μὴ δισταγμούς. Οἱ δισταγμοὶ ἐχρειαζόντο ὅταν ἀπε-
φάσις; νὰ γείνης κλέπτης τώρα ἢ καὶ οἱ δύο νεκροὶ ἢ ὁ
ἓνας ζωντανός.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. (λαμβάνων τὸ πιστόλιον καὶ ἰστάμενος ἀν-
τικρῦ) Ἄλλὰ ν' ἀποθάνω, κύριε, χωρὶς νὰ γνωρίζω τὸν λό-
γον! Ἐμπρός! Καὶ ὁμῶς ἤθελα νὰ τὴν ἀποχαιρετίσω, ἢ-
θελα νὰ τῆς σφίξω τὴν χεῖρα διὰ τελευταίαν φορὰν.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ. (ἀγχιος) Τί εἶπες; Ἀκόμη τὴν ἐν-
θυμίσαι, ἀχρεῖς; ὦ μοῦ ἔρχεται νὰ σὲ δολοφονήσῃ! Εἰς το
πρόσταγμα ἐν δύο τρία θὰ πυροβολήσωμεν συγχρόνως. Ση-
μάδετε καλά. Ἐγὼ ἴσα εἰς τὴν καρδίαν σου θὰ σημάδωσιν
διὰ νὰ χαλάσω τὴν κλέφτικὴν φουλεῖά. Ἐμπρός ἐν, δύο.
εἶσαι ἔτοιμος!—Ἄχ! Στάσου! Μοῦ ἔρχονται δάκρυα! Σ

ἐκίτταξα τώρα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μοῦ ἔλθαν δάκρυα !
Στάσου ! "Ἄφρονε τὸ πιστόλι.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Πῶς κύριε ; ὑποχωρεῖτε λοιπόν.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΔΗΣ. Δὲν ἀντέχω ! "ὦ ! δός μοι τὸ γράμμα, δός μοι τὸ γράμμα νὰ ἴδω πόσην ἀγάπην μοῦ ἔκλειψες ! Θέλω νὰ τὸ ἀναγνώσω, νὰ ἴδω πόσην ἐρασμιότητα σοῦ ἔδειξεν ἡ πρόβη σύζυγός μου. Βλέπων σε κατὰ πρόσωπον μοῦ ἐφάνη ὅτι εἰς τοὺς δακρυσιμένους σου ὀφθαλμοὺς ἐκολύμβη ἡ μορφή της. "ὦ ! δός μοι τὴν ἐπιστολήν, ποῦ εἶνε ; (Ἀναζητεῖ τὴν ἐπιστολήν).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Καὶ ὁμῶς πρέπει νὰ τὴν ἴδω. Νὰ σκοτωθῶ καὶ νὰ μὴ τῆς φιλήσω τὸ χέρι. Δὲν θὰ μὲ τὸ ἀρνηθῆ. Β-φυγε πρὸ τῆς ὥρας. Πρέπει νὰ τὴν ζητήσω. Κύριε, θέλω νὰ ἴδω τὴν γυναϊκά μου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΔΗΣ. "Ὅχι, ὄχι. Μετὰ μίαν τοιαύτην ἐπιστολήν δὲν δύνασαι νὰ ἔχῃς γυναϊκά. Μέχρις οὗ τελειώσῃ ἡ μονομαχία ἀνήκει εἰς ἐμέ. Στάσου εἰς τὴν θέσιν σου. "Ἄ ! ἴδου ἡ ἐπιστολή ! (λαμβάνει τὴν ἐπιστολήν καὶ τὴν ἀναγινώσκει τροχάδην) Τί βλέπω ; Τί ἀναγινώσκω ; (ὀλίγον κατ' ὀλίγον ταράσσεται, ἡ φωνὴ του τρέμει, ψιθυρίζει καὶ εἶτα ἰσχυρῶς) Σοῦ στέλλω τὸ καπέλλο ! (πάλιν ψιθυρίζει, καὶ πάλιν ἀναφωνεῖ) Σοῦ ἀτέλλω καὶ τὸ φόρεμα ! (γεγωνυλᾷ τῆ φωνῇ) "Ἄλλ' εἶνε ἰδικόν μου αὐτὸ τὸ γράμμα. εἶνε ἰδικόν σου ! (γελά).

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἰδικόν σου εἶναι ; Ἄλλὰ διατί φέρει ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τὸ ὄνομά μου ;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΔΗΣ. Εἶνε λοιπόν ἐδῶ καὶ τὰ πράγματά μου, καὶ πῆγα νὰ χᾶσω τὸν νοῦ μου ; Τετρακόσιαι δραχμαὶς μοῦ κόστιζαν. Κύτταξε καὶ νὰ μὴ διαβάσω ἀμέσως τὴν ἐπιγραφὴν ! Ἄλλὰ διὰ νὰ γελάσῃτε ἐκάματε αὐτὸ τὸ παιγνίδι ;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Μ' ἐμπαιζεῖς κύριε ; Τί λέγεις κύριε ! Ἐλένη Ἐλένη ! Κώστα, ποῦ εἶναι ἡ Ἐλένη ; (εἰσέρχεται ἡ Ἐλένη καὶ ὁ Κώστα).

ΣΚΗΝΗ ΙΒ'.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Τὸ γράμμα ἀνήκει εἰς τὸν κύριον Ἐλένη μου.

ΕΛΕΝΗ. Πῶς ; Καὶ φέρει ξένην ἐπιγραφὴν ; Μήπως τὰ ἐσυμφωνήσατε ἕπο δειλιαν ;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΔΗΣ. Ναί, κυρία, εἶνε ἰδικόν μου τὸ γράμμα καὶ τὸ μπαούλο.

ΕΛΕΝΗ. Τί λέγεις, κύριε ;

ΚΩΣΤΑΣ. Μὰ ὁ καροτσέρης εἶπε πῶς εἶνε δικό μας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΔΗΣ. Καὶ νὰ μὴ διαβάσω τὴν ἐπιγραφὴν. λοιπόν δὲν τὰ ἔχασα ; Εἶνε ἐδῶ λοιπόν τὰ πράγματά μου. Τί ἄνόητος ! Λαμβάνω εἰς τὸ δικαστήριον ἕνα τηλεγράφημα ἀπὸ τὴν γυναϊκά μου εἰς τὸ ὅποιον μοῦ ἔλεγε διατί δὲν τῆς ἔστειλα τὰ φορέματά της, τὰ ὅποια μοῦ εἶχε στείλει πρὸ μιᾶς ἐβδομάδος, διὰ νὰ τὰ διορθώσω. Ἐπαράχθην. Δὲν εἶχα λάθει εὖτε τὸ γράμμα οὕτε τὰ φορέματα πρὶν εἰσελθῶ ἐδῶ πρὶν εἰσελθῶ ἐκεῖ καὶ τέλος ἀργὰ ἐσκέφθην ὅτι ἔπρεπε νὰ ἔλθω ἐδῶ νὰ τὰ ζητήσω· διότι βεβαίως, εἶπα, θὰ ἔγινε λάθος, ἐπειδὴ συμπίπτουν τὰ ὀνόματά μας.

ΕΛΕΝΗ. Πῶς ὀνομάζεσθε κύριε ; Δὲν εἶσθε ὁ κ. Παντουελάς ;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ (κατ' ἴδιαν). Αὐτὴ ἡ μεπεδεψιὰ δὲν μοῦ ἄρρεσι πάλιν.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΔΗΣ. Ἦμουν ὁ κ. Παντουελάς, ἀλλὰ πρὸ τινων ἡμερῶν δὲν εἶμαι πλέον.

ΕΛΕΝΗ. Καὶ πῶς ὀνομάζεσθε, κύριε ;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΔΗΣ (γελά). Ἐντρέπομαι καὶ νὰ τὸ εἶπῶ, ἀλλὰ θὰ τὸ εἶπῶ. Ἄρ' ὅτου ἐνυμφεύθην, φίλοι μου, ἡ γυναϊκά μου δὲν μὲ ἄφρησεν ἥσυχον καὶ πάντοτε μοῦ ἔλεγε: «τί ἀνδία, τί ἐπίθετον ἄσχημον, δὲν τὸ ὑποσέρω». Βιασθεὶς κ' ἐγὼ τῆς λέγω μίαν ἡμέραν: «δὲν ὑποσέρω πλέον νὰ μουρμουρίζῃς καθῆμερα», καὶ τί μόνον μουρμούριζε ; πῆγε νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τῆς λύπης της. Τότε κ' ἐγὼ διὰ Β. διατάγματος ἀλλάξω τὸ οἰκογενειακόν μου ἐπίθετον καὶ πρὸ 20 ἡμερῶν καλοῦμαι πλέον Ἀντώνιος Κωνσταντινίδης δικηγόρος.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Κωνσταντινίδης ;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΔΗΣ. Ἐπειδὴ τὸν πατέρα μου τὸν ἔλεγον Κωνσταντίνον.

ΕΛΕΝΗ. Κωνσταντινίδης ;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Καὶ πῶς δὲν τὸ ἔμαθα ἐγὼ ;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΔΗΣ. Πῶς ἤθελες νὰ τὸ μάθῃς σὺ, ἀφοῦ δὲν τὸ ἔμαθα ἀκόμα οὕτε ἐγὼ. Ὅταν μοῦ ἔδωσεν ἡ κυρία τὸ γράμμα τῆς γυναϊκᾶς μου, εἶδα τὴν ὑπογραφὴν της, εἶδα καὶ τὴν ἐπιγραφὴν Κωνσταντινίδης, ἀλλ' ἐξέλασα ὅτι ὀνομαζόμαι καὶ ἐγὼ μὲ αὐτὸ τὸ ἐπίθετον καὶ ἐπίστευσα ἡμέσως ὅτι ἡ ἐπιστολή ἀπετείνετο πρὸς σέ. Τί πράγμα νὰ ἀλλάξῃ κανεὶς τὸ ὄνομά του ! Ἡ γυναϊκά μου πάλιν εἶχε τὴν κωνίαν νὰ μὲ γράφῃ ἀμέσως μὲ τὸ νέον μου ἐπίθετον, δὲν ἄρνευε νὰ τὸ συνηθίσω πρῶτον ! Κύριε, σὰς ζητῶ συγγνώμην διὰ τὴν λυπηρὰν αὐτὴν ἱστορίαν. Ἄλλὰ πταίει καὶ ἡ ζηλότυπος σύζυγός σου, ἥτις ἐξώγκωσε τὰ πράγματα. Ἦμποροῦσε ποτε ἐρωμένη νὰ στέλλῃ μπαούλα φανερά φανερά εἰς νυμφευμένον ἐραστὴν της ;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Αὐτὸ ἔλεγα κ' ἐγὼ τόσον ὥραν, ἀλλὰ δὲν μὲ ἤλούετε. Ἐπῆρατε φωτιά καὶ οἱ δύο καὶ ποῦ νὰ μπορέσω ἐγὼ νὰ σῶσω τὸσον θυμόν. Ἐγὼ ἤματι εὐχαριστημένος· διότι ὅλα αὐτὰ προηγήθησαν τῆς μονομαχίας, ἄλλως ἐντὶ κωμωδίας θὰ εἶχομεν οἰκογενειακόν δράμα. Ἐλένη μου, πῶς σοῦ φαίνονται ὅλα αὐτὰ ;

ΕΛΕΝΗ. Ἀντώνιε ! (τὸν ἐναγκαλιζέται).

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΔΗΣ. Ἄλλὰ τὰ πράγματά μου ποῦ εἶνε ;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐδῶ εἶνε ὅλα. Κώστα, ἔλα μέσα. Σύνταξε αὐτὰ τὰ πράγματα. Κατὰ λάθος ἀπεσφραγίσσαμεν τὴν ἐπιστολήν σου, κατὰ λάθος ἀνοίξαμεν τὸ κιβώτιόν σου καὶ κατὰ λάθος ἐπῆραμεν τὰ πράγματά σου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΔΗΣ. (Ἀναζητῶν τὰ πράγματά του). Μόνον ἐγὼ δὲν τὰ παίρνω κατὰ λάθος.

ΚΩΣΤΑΣ. Καὶ ἐμένα ὁ Καροτσέρης μοῦ εἶπε πῶς δὲν ἔκαμε λάθος.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΔΗΣ. Καὶ ἂν ἐπατρέπετο νὰ γείνη νέος γάμος διὰ τὴν ἐκ νέου ἐνωσίν σας, τὸ λάθος θὰ ἦτο ὁ κουμπάρης σας, δηλαδὴ ἐγὼ.

ΚΩΣΤΑΣ. Τί θὰ ξαναπανδρευθῆτε, ἀρέντη ; Μπορεῖ νὰ κάνετε καὶ παιδιὰ ἔς τὸ δεύτερον γάμο. Καλὰ θὰ κάμετε.

ΕΛΕΝΗ. Σὲ συγχωρῶ, Ἀντώνιε, καὶ συγχωρῶσέ με.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Μὴ τοιαύτας ἐκφράσεις, διότι δὲν πρόκειται ν' ἀποθάνωμεν.

ΕΛΕΝΗ. Ναὶ θὰ ζήσωμεν καὶ θὰ ζήσωμεν τοῦ λοιποῦ ἐν ἀρμονίᾳ. Ἐγὼ ἐκ τοῦ φοβεροῦ αὐτοῦ σμῦδάντος τόσον ἐπαράχθην, ὥστε μετεβλήθη τελείως ὁ ὄργανισμός μου καὶ δὲν εἶμαι πλέον ζηλότυπος. Θὰ σὲ ἀγαπῶ καὶ θὰ ἔχω ἄπειρον ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἀγάπην σου.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΔΗΣ. Τί θὰ ἐπαθαίναμε ἂν δὲν ἐνθυμούμουν ὅτι εἶχα ἀλλάξῃ τὸ ὄνομά μου. Θὰ εἴμεθα τώρα σκοτωμένοι.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἄλλὰ σὲ παρακαλῶ, φίλε μου, νὰ πάρῃς

πάλιν τὸ παλαιὸν σου ἐπίθετον. Νὰ γείνης πάλιν Παντουφλάς.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΔΗΣ. Θὰ τὸ πράξω καὶ χωρὶς νὰ μὲ παρακάλες, διότι δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ γείνωμην πάλιν παίγιον. Ἀλλὰ νομίζω φίλε μου, καὶ σὺ ἔχεις ἀλλάξει τὸ οἰκογενειακὸν σου ἐπίθετον. Κανὲν εἰς ἴδης δὲν ἔμπορεῖ νὰ ἦνε οἰκογενειακόν. Κάμε μου τὴν χάριν νὰ λάβῃς τὸ καθαυτὸ ἐπίθετόν σου, διότι θὰ σοῦ φέρῃ εἰς τὸ μέλλον πολλὰ σκάνδαλα τὸ ἴδης αὐτό.

ΕΛΕΝΗ. Τί, δὲν ὀνομάζουσαι Κωνσταντινίδης;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ὅχι βέβαια. Πρὸ ἐτῶν τὸ ἔχω ἀλλάξει, διότι μ' ἐπείραζαν εἰς τὸ γυμνάσιον οἱ συμμαθηταί μου ἡ ἀγκασα τὸν πατέρα μου καὶ τὸ ἄλλαξε καὶ αὐτὸς διὰ β. διατάγματος.

ΕΛΕΝΗ. Καὶ πῶς εἶναι λοιπὸν τὸ καθ' αὐτὸ ἐπίθετόν σου;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐλένη μου . . . ἐντρέπομαι νὰ τὸ πῶ.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΔΗΣ. Ἐμπρός, μὴ ἔντρέπῃσαι. Θέλεις νὰ πάθῃς τίποτε ἱστορίας πάλιν;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἀλλὰ θὰ σοῦ φανῇ ἄνοστο, πολὺ ἄνοστο.

ΕΛΕΝΗ. Ἀντώνιέ μου, σὲ βεβαιῶ ὅτι ἔνεκα τοῦ σημερινοῦ συμβάντος θὰ σὲ παρώτρυνον νὰ εὗρῃς κανὲν ἄλλο ἐπίθετον, ἀλλ' ἀφοῦ μαυθάνω τώρα ὅτι ἔχεις οἰκογενειακὸν παλαιόν, σὲ παρακαλῶ αὐτὸ νὰ πάρῃς πάλιν καὶ θὰ μοῦ ἔρῃσει ὅ,τι καὶ ἂν εἶνε.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Μὰ Ἐλένη μου, ντρέπομαι.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΔΗΣ. Δὲν ντρέπῃσαι νὰ ἔντρέπῃσαι; Ἐμπρός. Πάρε τὸ σωστὸ ὄνομά σου διὰ νὰ γλυτώσωμην ἀπὸ αὐτὰ τὰ σκανδαλώδη εἰς ἴδης.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Λοιπὸν ἀφοῦ μὲ βεβαιώνει ἡ γυναῖκά μου ὅτι δὲν θὰ δυσαρεστηθῇ, σὰς ἀναγγέλλω ὅτι ἀπὸ σήμερον θὰ ὀνομαζῶμαι πάλιν Ἀντώνιος Κόλλημένος, δικηγόρος.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΔΗΣ. Καὶ εἶνε ντροπὴ νὰταὶ Κόλλημένος; Τί νὰ πῶ ἐγὼ ὁ κακομοίρης ποῦ εἶμαι Παντουφλάς;

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Ἐχεις δίκαιον. Ἠθέλησα νὰ μεταβάλω τὸ ἐπίθετόν μου, ἀλλ' ὀλίγον ἔλειψε ἀπὸ Κόλλημένος νὰ γείνω χωρισμένος.

ΚΩΣΤΑΣ. (ὅστις ἕως τώρα ἐτακτοποίει τὰ πράγματα.) Εἰ διάβολο, ἐδῶ βλέπω ξαναφαπτιζόνται. Ἀφέντη σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ δώσῃς τὴν ἀδειαν νὰ πάρω κ' ἐγὼ τὸ πατρικὸ μου ἐπίθετον ἔναφαπτίσετε κ' ἐμένα, γιατί κ' ἐγὼ τὸ ἔχω ἀλλάξει.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Καὶ πῶς; Δὲν εἶνε πατρικόν σου τὸ Κώστας Καζάνας;

ΚΩΣΤΑΣ. Ναι αὐτὸ εἶνε, ἀλλὰ ἡ ὑπηρετρία ποῦ εἶχαμε πέρου, ξέρεις τὰ σάξμας, καὶ ἐπειδὴ δὲν τῆς ἄρεζε τὸ Καζάνας μοῦ εἶπε νὰ λέγωμαι Σταματιάδης, γιατί τὸν πατέρα μου τὸν λέγανε Σταμάτη, ἐγὼ τὴν ἄκουσα καὶ τὸ ἄλλαξα, ἀλλ' αὐτὴ μ' ἐγέλασε καὶ μ' ἄφησε μὲ χαλασμένο τὸ ὄνομα. Γιατί τὰ βιβλία τῆς δημορχίας μὲ γράφουν ἀκόμα Σταματιάδης, μὰ ἐγὼ δὲν τὸ καταδέχομαι καὶ θέλω νὰ ξεγράψω.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ. Λοιπὸν, κ. Παντουφλά, ἰδοὺ ἡ σύζυγός μου πάλιν. (Πίπτει εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς).

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΔΗΣ. Πηγαίνω κ' ἐγὼ εἰς Σπέτσας νὰ κάμω τὸ ἴδιον, κ. Κόλλημένε.

ΚΩΣΤΑΣ. Καὶ ἔχε πάντοτε στὸ νοῦ σου τὸν κανόνα «τὰ εἰς ἴδης καὶ ἀδῆς κατεργαρέων ὀνόματα.»

ΤΕΛΟΣ.

Σφίγγ.